

denne Tilstand. Dermed var man ikke ganske tilfreds her i Folkethinget, og efter forskellige Forhandlinger derom blev det vedtaget, at der om disse Udgifter, som vare afholdte af Ministrene, efterat de vare negtede her i Folkethinget, skulde staa i Folkethingets Beslutning: „Passere til Udgift som Udbetalinger, hvortil Rigsdagen har negtet sit Samtykke, men hvis Tilbagebetaling har viist sig uerholdelig“. Misaa blev der blot fastholdt, at Samtykke var negtet, men at det ikke vilde nytte Noget at anlægge noget Erstatnings-søgsmaal, da Pengene vilde være uerholdelige. Det blev nemlig, som jeg har overtudet mig om ved at efterlæse Forhandlingerne dengang, med Styrke fremhævet af et af Udvalgets Medlemmer, nemlig Alfred Hage, at man skulde forsøge at søgsøge Ministrene alligevel til Erstatning, uagtet de vare frifundne ved Rigsretten. Men det blev bestridt fra andre Sider, og derfor blev det vedtaget, at disse udgivne Penge maatte anses for at være uerholdelige. Den samme Beslutning vedtog man i Landsthinget, og saaledes bleve dengang Folkethinget og Landsthinget enige om, hvad der skulde gjøres og beslutes i Anledning af Overstridelsen af Finantsloven. Jeg tror, at det vilde være meget ønskeligt, om noget Dignende kunde opnaas denne Gang. Med disse Bemærkninger tror jeg tilstrækkelig at have fremstillet denne Sag i dens Grundtræk. Naturligvis kan det jo udvilles meget udførligere; men efter den Opfattelse, jeg har af Spørgsmaalet, at her blot foreligger en Regnskabsaag, vilde jeg anse det for et Misbrug, om jeg paa nogenjomhelst Maade forsøgte at begrunde det Grundlovsstridige i, at der udstedes en provisorisk Finantslov.

Timestad: Det er ikke Meget, jeg har at sige til det, som jeg har tilladt mig at udtale i den Betænkning, som foreligger for det høie Thing. Navnlig kunde det selvfølgelig ikke i disse Dage, da Fredens Sol jo synes at lyse selv over Krigen's Instrumenter, falde mig ind at sige Noget, som kunde bringe Striden til at blusse op her i Thinget, og allermindst kunde det selvfølgelig falde mig ind at indlade mig paa nogen Drøftelse af det Spørgsmaal, som heller ikke den ærede Ordfører indlød sig paa, nemlig Spørgsmaalet om den paagjældende foreløbige Indtægts- og Udgiftsbevillings Lovlighed og Gylbigheid, et Spørgsmaal, som jo ikke kan afgjøres her i Thinget, og med Hensyn til hvilket jeg i min Stilling uden for Thinget maa finde en Hindring for at udtale mig her. Men det vil fremgaa af, hvad jeg har udtalt i Betænkningen, at, naar jeg ikke har kunnet følge Mertallet i dets Tilslutning til — ikke, som den ærede Ordfører sagde, Statsrevisionens Forslag, thi det er ikke Statsrevisionens, men — to Statsrevisorers Forslag om, at Sagen ikke kan passere, saa er det ligefrem af den Grund, at jeg ikke veed, hvad Meningen er

dermed. Jeg har ikke kunnet faae nogen Klarhed over, hvad Betydning dette skulde have. Nu har jeg idag yderligere hørt forskellige Uttringer fra den ærede Ordfører, som skulde stille Betydningen af en Vedtagelse af, at en Del af Regnskabet ikke kan passere, i et noget klarere Lys, og det forekommer mig, at der fra den ærede Ordførers Side især gjordes to Synspunkter gjældende. Det ene er den Betragtning, at, da dette Statsregnskab mangler den grundlovmæssige Betingelse for at være et gyldigt Statsregnskab, nemlig at hvile paa en gyldig Finantslov, kunde det ikke betragtes som noget virkeligt Statsregnskab. Det kunde derfor ikke afgive Grundlag for den Revision, som Grundloven fordrer, eller for den Beslutning, som Thinget skal tage i Henhold til Grundlovens § 50. Det var den ene Betragtning. Den anden Betragtning var den, at Betydningen af, at man sagde, at det ikke kunde passere, var, at Sagen ikke kunde afgjøres som Regnskabsaag, hvilket yderligere vil sige, at den bliver udsat, enten indtil der kan gjøres Ansvar gjældende, eller indtil der kunde søges en Efterbemyndigelse ved en Tillægsbevilling. Men jeg tror ikke, at en Anvisning paa disse forskellige Synsmaader gjør Sagen klarere. Naar for det Første det ærede Medlem fremhøvede, at det var nødvendigt at sige, at det ikke kunde passere, fordi den paagjældende Udgiftsbevilling ikke kunde afgive Grundlag for et gyldigt Statsregnskab, vil jeg blot spørge, hvad skal der da ske? Den nærmeste Konsekvens deraf maatte jo være den, at man altsaa opfordrede Regjeringsen til at komme med et nyt Statsregnskab, som skulde hvile paa et bedre Grundlag, men det maa anses for en Umulighed, det kan den ikke staffe; den kan ikke staffe andet Grundlag for Statsregnskabet end det, der foreligger. Naar det er blevet sagt, at det, at Regnskabet ikke kan passere, vil sige, at det bliver henvisst til, at man gennem en Tillægsbevilling kan søge den fornødne Hjælp, vil jeg ogsaa spørge, om dette virkelig er den ærede Ordførers alvorlige Mening, om det er det, de Herrer tilfugte ved at sige, at Statsregnskabet ikke kan passere, at den Mangel, som de paastaa er tilstede ved dette Regnskab, skal søges afhjulpen ved en Tillægsbevilling. Jeg tror i alt Fald, at det er en noget eventyrlig Udvei, der derved anvises. Sagen har, som jeg antager, de Fleste ville kunne erindre, været til Behandling her i Thinget, det er bekendt, at den foreløbige Indtægts- og Udgiftsbevilling har været forelagt til Beslutning her og er bleven forkastet af dette Thing. Den Omstændighed — hvad jeg bemærker her i Forbigaaende, og hvad jeg allerede har bemærket i Betænkningen —, at den foreløbige Lov er bleven forkastet her i Thinget, er jo ikke Noget, der kan afficere dens Gylbigheid, hvis den kan antages at have Gylbigheid i og for sig. Men i alt Fald har denne Afgjørelse fundet Sted, at Sagen har været forelagt i Thinget, og den An-